

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 24/07/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 142

NGƯỜI THẾ GIAN ĐỀU ƯA THÍCH TIỀN TÀI

Cơm gạo áo tiền là điều kiện cần, nếu chúng ta chỉ cần những thứ cần có thì đời sống của chúng ta sẽ không quá vất vả nhưng chúng ta thường muốn có danh vọng, tiền tài, địa vị nên chúng ta rất khổ. Có đất nước chỉ cách chúng ta khoảng giờ di chuyển nhưng người dân ở đó có cuộc sống rất vất vả, họ thường đi xe với tốc độ gần 80km/ giờ trong thành phố, hầu hết các gia đình đều không nấu cơm mà ra ngoài ăn. Nếu chúng ta thường xuyên ăn ở bên ngoài thì sẽ lãng phí tiền và ảnh hưởng xấu đến sức khỏe. Chúng ta sống trong xã hội phát triển nhưng chúng ta không nên chạy theo lối sống quá nhanh.

Nhà Phật thường nói: **“Tri túc thường lạc”**. Chúng ta ít muốn, biết đủ thì đời sống sẽ nhẹ nhàng, thoải mái. Nếu chúng ta sống ở đô thị phồn hoa, chúng ta sẽ dễ bị cuốn theo guồng quay của xã hội. Nếu con người phụ thuộc vào máy móc thì khả năng lao động chân tay sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Có những người con không biết cách nấu nướng, làm việc nhà, tự chăm sóc sức khỏe. Hiện nay, chúng ta đang dạy các con học kỹ năng sống, điều này rất cần thiết cho các con.

Hòa Thượng nói: **“Tài vật là bao gồm tiền tài và vật chất, tất cả mọi người ở thế gian đều tham cầu những điều này. Thế gian này, có người nào mà không ưa thích tiền tài? Thích Ca Mâu Ni Phật biết được điều này nên trong các lời dạy Ngài luôn đặt bố thí ở hàng đầu tiên”**. “Sáu phép tu của Bồ Tát Đạo” là bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ. “Tứ Nhiếp Pháp” bao gồm bố thí nhiếp, ái ngữ nhiếp, lợi hành nhiếp và đồng sự nhiếp”.

Hòa Thượng nói: **“Tiền tài có được là do bố thí, nếu không tu bố thí thì tiền tài ở đâu mà ra?”**. Trước đây, tôi cũng chưa hiểu việc này nhưng tôi vẫn cố gắng làm theo lời Hòa Thượng dạy. Chúng ta tích cực bố thí thì trong mạng chúng ta có phước báu, phước báu sẽ dần trải đều trong các phương diện của đời sống. Hòa Thượng từng nói, nếu chúng ta có dư phước thì tuổi thọ sẽ tăng, nếu chúng ta dùng hết phước báu thì sẽ không còn phước để sống. Rất nhiều người không biết này nên họ tùy tiện thọ dụng, hưởng phước, khi hết phước thì chúng ta sẽ giống như người thế gian nói: **“Lộc tận nhân vong”**. Phước hết thì mạng cũng không giữ được. Con người phải biết chú trọng tu phước, tích phước, tiếc phước.

Khi bước vào phòng, tôi không bao giờ mở quạt, mở máy lạnh, mở nước mức lớn nhất. Chúng ta có thói quen này thì chúng ta đã tùy tiện lãng phí điện nước. Khi lay Phật tôi cũng chú ý để không chần động đến các chúng sanh khác. Đây là như Hòa Thượng đã dạy chúng ta: **“Nơi nơi phải biết vì người mà lo nghĩ”**. Tâm cảnh này chúng ta không dễ có được, chúng ta phải chú ý thì mới có thể vì người mà lo nghĩ. Hòa Thượng từng nói: **“Chúng ta đáng được thọ dụng nhưng cũng không dùng!”**. Chúng ta cho rằng mình đáng được hưởng dụng thì chúng ta sẽ dùng hết phước. Chúng ta không dùng phước của mình thì chúng ta sẽ dư phước. Điều này giống như, khi chúng ta thuê nhà, chúng ta đã trả tiền thuê nhà, tiền điện nước nhưng chúng ta không dùng vậy thì chúng ta sẽ dư phước.

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian tham tài thế nhưng không biết tài từ đâu mà đến, trên Kinh Phật nói với chúng ta: “Bố thí tài thì được tiền tài”. Tài bố thí là nhân, có tiền tài là quả báo. Trong đời này, cho dù chúng ta không có nhiều tiền tài nhưng nếu chúng ta tiết kiệm trong đời sống thì chúng ta vẫn có thể có tiền dư ra, chúng ta nên dùng số tiền dư ra này tận lực bố thí. Chúng ta càng bố thí thì chúng ta càng có được tiền tài. Đạo lý chính là như vậy!”**. Chúng ta phải tận tâm tận lực bố thí. Người thế gian không nghĩ đến việc này, nếu có tiền thì họ thường dùng một cách tùy tiện, phung phí, họ không biết rằng mình đang tiêu hao phước báu của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Nếu như bạn không chịu bố thí, trong mạng của bạn có được một chút tiền tài mà bạn dùng hết vậy thì bạn sẽ khó mà giữ được mạng, cho nên người thế gian có câu “lộc tận nhân vong”. Người xưa hết sức tiết kiệm, đây là họ biết tiếc phước, tích phước, không phải là họ keo kiệt”**. Chúng ta thường cho rằng người lớn tuổi thường tiết kiệm quá mức nhưng đây là họ biết tiếc phước, tích phước.

Hòa Thượng nói: **“Người xưa rất biết tiết kiệm, họ hiểu được tích phước. Thí dụ bạn có 60 năm tuổi thọ vậy thì bạn có lộc dùng trong 60 năm, nếu bạn vô cùng tiết kiệm thì khi bạn 60 tuổi, phước lộc của bạn vẫn còn dư vậy thì tuổi thọ của bạn được kéo dài. Cho nên bạn phải nên biết tích phước là đạo để trường thọ”**.

Bài học này, trước đây, tôi cũng hiểu một cách lơ mờ, hôm nay được nghe Hòa Thượng giảng tôi mới hiểu một cách rõ ràng. Nếu chúng ta còn dư phước thì phước đó sẽ được tính vào tuổi thọ của chúng ta. Nếu tuổi thọ của chúng ta là 60 tuổi, nhưng nếu chúng ta đã dùng hết phước thì chắc chắn chúng ta không sống được đến khi 60 tuổi. Người xưa đã nói: **“Lộc tận thì nhân vong”**. Khi hết phước thì người sẽ chết.

Hòa Thượng nói: **“Nhiều người có tiền cho rằng nên dùng tiền đi du lịch, ăn uống thoải mái, đây đều là chúng ta đang dùng phước báu trong vận mạng của chính mình”**. Nếu chúng ta có phước thì chúng ta cũng không sử dụng mà nên đem bố thí. Trước khi tôi đi công tác, mọi người tặng tôi một chút tiền, tôi dùng tiền đó tặng lại cho những người đang cần tiền, đây là tôi tu phước, tích phước. Nếu chúng ta biết tiết kiệm, tu phước, tích phước, tiếc phước thì phước của chúng ta sẽ dư ra, tuổi thọ của chúng ta

tự nhiên được kéo dài. Đạo lý này chúng ta tưởng chừng như hiểu nhưng không hiểu! Nếu chúng ta đã hiểu thì chúng ta phải cố gắng làm. Khi chúng ta đến tuổi thọ là 60 tuổi mà chúng ta vẫn còn dư phước thì chúng ta sẽ không bị bệnh khổ.

Hòa Thượng nói: ***“Mỗi người trong một đời sẽ có lộc mạng nhất định, đây cũng chính là nói trong đời này chúng ta có bao nhiêu tiền tài. Chúng ta có thu nhập bao nhiêu thì trong mạng đã định sẵn. Điều quan trọng là chúng ta biết mỗi người đều có vận mạng của chính mình, nếu chúng ta biết điều này thì chúng ta sẽ rất thành thật, không đua đòi, không tùy tiện lãng phí phước báu trong sinh mạng, tâm của chúng ta sẽ định, sẽ không nghĩ tưởng xằng bậy”***. “Lộc mạng” là lộc ở trong mạng sống của chúng ta. Chúng ta thấy mình có nhiều tiền tài nên chúng ta tìm cách tiêu xài, hay chúng ta thấy mình thiếu tiền tài nên tìm cách lấy vào, đây đều là chúng ta nghĩ tưởng xằng bậy.

Hòa Thượng nói: ***“Không biết vận mạng của mình mà lại đi tranh giành với vận mệnh của mình. Đây là việc rất oan uổng! Con người không cách gì có thể tranh với mệnh của mình, vì trên Kinh đã nói: “Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”. Một bữa ăn, một ngụm nước đều là tiền định”***. Chúng ta không nên cố gắng để có được nhiều tiền mà chúng ta phải tu phước, tích phước, bố thí. Trong mạng chúng ta không có mà chúng ta cố đi tìm cầu, tranh giành thì chúng ta cũng không thể có được. Thí dụ, số mạng của chúng ta không thể làm quan, không thể giàu, không đẹp mà chúng ta cố làm để có được thì đó là chúng ta tranh giành với vận mệnh của mình. Ở thế gian, có rất nhiều những người hằng ngày đang tranh giành với vận mệnh của mình, thay vì chúng ta tranh giành với vận mệnh thì chúng ta phải nỗ lực tiết kiệm.

Ngày trước, khi Hòa Thượng mới gặp Chương Gia Đại Sư, Hòa Thượng hỏi Đại sư, làm thế nào để bước vào học Phật pháp. Đại sư Chương Gia dạy Hòa Thượng bắt đầu từ bố thí. Hòa Thượng nói: ***“Bây giờ, ngay đến tiền ăn con còn không có vậy thì con lấy đâu ra tiền bố thí?”***. Đại sư Chương Gia nói: ***“Con bắt đầu từ một đồng được không?”***. Hòa Thượng nói: ***“Một đồng thì hơi khó!”***. Đại sư Chương Gia nói: ***“Vậy thì một, hai hào được không?”***. Hòa Thượng nói: ***“Dạ được”***. Đại sư Chương Gia nói: ***“Vậy thì con hãy bắt đầu từ một, hai hào”***. Hòa Thượng đã bắt đầu từ một, hai hào nhưng cuộc đời của Ngài đã chuyển đổi một cách ngoạn mục. Hòa Thượng đã xây dựng hàng trăm ngôi trường, in hàng ngàn bộ Kinh điển để tặng, những pháp hội có Hòa Thượng đến giảng, trước khi Hòa Thượng đến thì đã có hàng chục tấn tặng phẩm được chuyển đến. Năng lực của sự bố thí không hề nhỏ, vậy tại sao chúng ta không tu bố thí! Người xưa nói: ***“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”***, đây là sự thật vô cùng chính xác, người muốn tranh với mạng của mình thì tai nạn liền sẽ đến. Trong mạng chúng ta không có tiền tài mà chúng ta cố gắng bằng mọi cách để có tiền tài thì chắc chắn tai nạn sẽ đến. Việc này chúng ta tỉ mỉ quan sát thì chúng ta sẽ nhìn thấy.

Hòa Thượng nói: ***“Rất nhiều người dùng thủ đoạn để kiếm tiền nhưng không có được tiền tài. Bạn tử mỉ quan sát thì thấy, một số người cũng kiếm được tiền nhưng rất rất nhiều người không kiếm được tiền. Trong hàng ngàn người đỗ đạt tại các trường đại học tài chính, có học vị Tiến sĩ, chỉ có một vài người giàu, những người kia chỉ đi làm công không thể giàu. Đây chính là trong mạng có nhất định có, trong mạng không nhất định không”***.

Có những người cố gắng dùng mọi cách để có tiền nhưng không thể có được, họ chơi cổ phiếu thì cổ phiếu rớt giá, đầu tư tài chính thì thua lỗ. Hoà Thượng từng nói, trong mạng chúng ta không có phước thì cho dù chúng ta được giao quản lý ngân hàng, 3 tháng sau ngân hàng đó cũng phá sản. Đây chính là chúng ta dùng tranh với vận mạng của mình vì trong mạng chúng ta không có. Nếu trong vận mạng của chúng ta có, chúng ta không cần tranh, chúng ta không muốn có thì nó cũng đến bằng một cách nào đó. Việc này tôi có thể hội sâu sắc!

Ngôi nhà ở thành phố Hồ Chí Minh hay ngôi nhà ở Đà Lạt đều đến một cách tự nhiên, tôi không có đủ tiền mua nhưng cũng không phải do ai tặng. Có những đạo lý mà chúng ta nói ra không ai tin! Ngôi nhà ở trên Đà Lạt đã có gần 20 năm nay, có khoảng mười năm tôi đi bốn ba khắp nơi, rất ít khi ở nhà, tôi xây dựng, sửa sang ngôi nhà đó từ đầu.

Ngày trước, tôi có một người bạn cùng bán hàng ngoài chợ, thi thoảng anh ghé thăm nhà tôi, lần nào anh qua tôi cũng tặng anh rất nhiều quà. Anh thắc mắc tại sao tôi tặng quà nhiều như vậy thì tôi nói, nếu anh dư thì anh có thể tặng lại quà cho mọi người. Anh hỏi tôi: *“Lúc nào anh cũng tặng quà cho tôi vậy thì anh sống bằng gì? Tôi là người buôn bán, nếu anh mua đồ thì anh đưa cho tôi 30.000 đ, tôi sẽ đưa đồ cho anh, mỗi bộ đồ tôi lãi khoảng 5000 đ, nhờ số tiền này tôi mới sống được”*. Tôi nói: *“Tôi vẫn sống bình thường, nếu lần sau anh ghé thì tôi sẽ vẫn tặng quà cho anh”*. Anh bạn tôi nói: *“Nếu tôi hiểu được thì tôi chết liền!”*. Nếu anh bán được 10 bộ thì anh lãi được khoảng 70.000 đ, anh dùng số tiền này để chi tiêu cho cuộc sống. Số tiền lãi 70.000đ đó chính là phước trong mạng của anh, anh không biết rằng, có những người cũng đi bán hàng nhưng không có tiền lãi. Người xưa nói: *“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”*. Mỗi bữa ăn, một ngụm nước đều là do tiền định, do phước trong vận mạng đã định.

Hòa Thượng nói: ***“Người mà trong mệnh không có phước báu nhưng họ dùng thủ đoạn kiếm được tiền, tuy họ vẫn còn mệnh nhưng thân thể của họ sẽ suy yếu, nhiều bệnh tật. Tất cả những việc bạn làm mà có thể kiếm được tiền thì vẫn là do trong mạng của bạn có. Nếu trong vận mạng bạn không có mà bạn có thể kiếm được tiền thì đây là tiền tài được chia đều cho 60 năm tuổi thọ nhưng bạn tìm cách rút dừng trước”***.

Nếu ta dùng thủ đoạn để kiếm được tiền thì ta sẽ gặp tai nạn, chúng ta không nên tranh với mệnh của mình. Thay vì dùng số tiền trong vận mạng trong suốt 60 năm thì có người rút số tiền đó ra dùng trước. Ngày trước tôi bán vải ở chợ, có một gia đình cũng bán vải,

mỗi lần đến chợ, họ mở thức ăn được gói trong lá sen, gồm có bánh mì, thịt quay để cúng, sau khi cúng xong thì họ ăn. Có rất nhiều người tranh nhau mua vải của gia đình họ nên họ luôn bán hết hàng, mỗi ngày họ có thể bán lãi một, hai triệu, những cửa hàng khác trong chợ đều ế vì mọi người đều mang tiền đi mua vải của gia đình kia. Họ bán loại vải kém chất lượng, sau khi mặc một lần thì vải sẽ bị giãn. Có người khách ra mắng họ nhưng sau khi mắng xong thì người khách đó lại mua vải tiếp. Sau một thời gian, không một người nào mua vải của gia đình họ nữa, mọi người trong gia đình họ phải chuyển sang bán kẹp tóc, mỗi ngày chỉ lãi được một vài chục ngàn. Đây là họ đã rút hết tài vật trong vận mệnh của họ để dùng hết.

Hòa Thượng nói: ***“Tiền tài trong mạng của chúng ta sẽ chia đều trong 60 năm tuổi thọ, nếu chúng ta dùng tà thuật để dùng trước phước trong vận mệnh thì cuộc sống của chúng ta sẽ thâm hiểm. Điều này cũng giống như chúng ta đi làm lương mà chúng ta dùng hết tiền lương trong 60 năm, sau này, chúng ta sẽ không còn lương mà nhận. Chúng ta dùng hết phước trong mạng rồi thì “lộc tận nhân vong”. Con người phải biết tiết kiệm, đời sống của chúng ta khó khăn thì chúng ta vẫn phải tiết kiệm tiền để tu bổ thí, đây chính là chúng ta biết tái tạo phước báu”.***

Hòa Thượng nói: ***“Hiện tại, con người ở thế gian ai cũng đều tham tài nhưng họ không biết tiền tài từ đâu mà có. Phật biết người thế gian đều ưa thích tiền tài nên Ngài dạy chúng ta đạo lý để sinh ra tiền tài, đạo lý đó chính là bố thí. Chúng ta càng bố thí thì càng có nhiều tiền tài. Phật dạy chúng ta làm thế nào để tu phước, làm thế nào để bồi phước và làm thế nào để hưởng phước. Đây là những giáo huấn chân thật, chúng ta phải biết y giáo phụng hành”.***

Người thế gian ai cũng ưa thích tiền tài nhưng không biết tiền tài từ đâu đến nên họ dùng mọi thủ đoạn để tranh, họ không biết rằng nếu tranh được thì cũng là đang tranh phước trong vận mạng của chính mình. Phước báu của chúng ta được chia đều cho 60 năm tuổi thọ, nếu chúng ta dùng hết phước thì những năm còn lại trong cuộc đời sẽ bị thương, tang tóc. Nếu phước thọ trong 60 năm dư ra thì tuổi thọ của chúng ta được kéo dài, chúng ta không có bệnh khổ, nhiều người không biết đạo lý này, khi họ dùng hết phước báu thì không giữ được mạng!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!